

Nieuwsbrief Stichting Groningen-Jabalya

JABALYA

Van de redactie Voor u ligt het achtste nummer van de Jabalya Nieuwsbrief. Het is helaas geen vrolijk nummer geworden. Centraal staat de dramatisch verslechterende situatie in de Gazastrook. Steeds vaker treedt het Israelische leger bruto op en treft daarmee de burgerbevolking. Ook Jabalya werd op die manier zwaar getroffen. In dit nummer het verslag van ooggetuigen. Ook aandacht voor de humanitaire situatie die ook steeds nijpender wordt. Volgens de UNWRA is nu meer dan de helft (!) van de inwoners afhankelijk van voedselhulp. Op 25 mei willen we een publieksmiddag houden onder het motto "opgesloten in Gaza" waar deze ontwikkeling centraal staat. Verder in de serie over Palestijnen in Groningen een interview met Samir Hamed. En de column van Jan Keulen over de dood van de Amerikaanse activiste die onder een Israelische buldozer terecht kwam

Aankondiging: publieksbijeenkomst 'opgesloten in Gaza' op zondagmiddag 25 mei vanaf 13.00 uur plaats platformtheater, boterdiep 46

Bloedige nacht in Jabalya

In de nacht van 5 op 6 maart j.l. werd Jabalya weer opgeschrikt door een inval van het Israëliëse leger in het vluchtelingenkamp. Onze vrienden in Jabalya doen hun relaas van weer een nacht van dood en verschrikking. Een trieste balans van 11 doden, waaronder 2 kinderen, 140 gewonden waarvan 40 ernstig.

Yoesef klinkt doodmoe, de hele nacht was hij opgebleven. Hij heeft via de mobiele telefoon contact gehouden met familie en vrienden in het kamp. Om twaalf uur 's nachts was het allemaal begonnen. Een inval met 60 tanks, pantserwagens, bulldozers, in de lucht begeleid door Apache-helikopters van het Israëliëse leger. Dat de Israëliëse deze Apaches van de Amerikanen hebben gekregen verteld hij er dit

keer ook weer bij.

Hevig granaatvuur, beschietingen vanuit de helikopters, licht afweervuur en ontploffingen klinkt aanhoudend door de nacht. Bij schermutselingen blijken later aan drie Palestijnen het leven te hebben gekost. Het doel van de actie blijkt het huis van de familie Ziada te zijn. Een zoon van deze familie was het vorige jaar betrokken geweest bij een Palestijnse aanval op de Israëliëse ten oosten van Gaza-stad, en daarbij omgekomen. Stelselmatig vergelden de Israëliëse dit soort acties door de behuizing van de families op te blazen. Ook het huis van de familie Ziada. En passant worden ook vier aanpalende woningen vernietigd, zeven anderen worden deels vernield. In Jabalya weten de mensen welke huizen nog op nominatie staan.

Vervolg op pagina 3

Interview met filmproducent Samir Hamed

“De enige hoop is samen in vrede te leven.”

Ik sprak met Samir Hamed in zijn winkel PasTime, verkoop van ‘arts en handwerk’, ‘antiek – klassiek’ en ‘interieurs en cadeaus’ aan het Damsterdiep 42 (’s-middags na 15 uur geopend). We zaten op een zeer fraai bankstel en midden tussen allerlei mooie spullen. Eigenlijk is de winkel van zijn dochter en is dit een bijbaantje voor hem. Samir Hamid is 50 jaar en is geboren in Nazareth. Hij heeft twee studerende kinderen: een zoon en een dochter.

Hoe bent u in Groningen verzeild?

Ik leefde als palestijn (met Israelisch paspoort) in Israel. Dat land had wetten die alle toekomstmogelijkheden voor je afsloten. Bovendien was ik bezig met theater: ik schreef stukken. Er waren constant problemen met de autoriteiten over de inhoud. Door de beklemmende situatie en de censuur ben ik in 1975 het land ontvlucht door te kiezen voor het enige alternatief: psychologie studeren in het buitenland. Toevallig ben ik in Nederland terecht gekomen. Vanwege de bestaande numerus clausus werd dat Groningen.

Ik heb mijn kandidaats gehaald en moest toen kiezen: ga ik hierin verder of wil ik wat anders. Het werd de filmwereld. Met een neef ging ik films maken. We begonnen als amateurs maar het werd steeds groter. Met nog een derde Palestijn hebben we nu een filmproductiebedrijf in Amsterdam. We maken 2 à 3 films per jaar: documentaires, speelfilms, van alles. We hebben ook eens een Nederlandse film gemaakt. We maken documentaires voor de VPRO, maar ook voor andere omroepen. In opdracht maar we komen ook zelf met ideeën die we dan aan verschillende omroepen voor leggen. De meest recente titels: “Ford Transit” en “Nazareth 2000”. Ik kan er goed van rondkomen, maar ik hoef niet rijk te worden.

Deze winkel is meer een hobby, en is eigenlijk van mijn dochter. Zij doet het naast haar studie aan de Pedagogische Academie.

Ik heb negen jaar in het westen van Nederland geleefd, maar toch weer naar Groningen teruggekomen. Ook ben ik teruggegaan naar mijn geboorteland (naast het Nederlands staatsburgerschap heb ik nog altijd een Israëliisch paspoort) maar na twee jaar weergekeerd naar Groningen omdat mijn vrouw en kinderen zich er niet thuis voelden.

Voelt u zich betrokken bij wat er in Palestina gebeurt? Hoe kijkt u er tegen aan?

Toen ik naar Nederland kwam werd ik al snel actief in het Palestinakomitee. Bertus Hendriks was toen voorzitter. Ik heb samen met hem veel lezingen gegeven. In Groningen was toen ook een afdeling.

De actuele situatie ervaar ik als erg frustrerend. Alles wat enige verbetering in onze positie zou brengen wordt of uitgesteld of getorpedeerd door de Israëli’s. Dankzij de macht van Israël over de media krijgen de Palestijnen steeds de schuld. Maar de Palestijnen kunnen niet met minder genoegen nemen dan ze nu al doen. De VS en het Westen steunen Israël.

En dan vindt men het vreemd dat de slachtoffers van de aanslag op 11 september ons onverschillig laten. Vlak voor 11 september was ik in de bezette gebieden en zag daar door de VS geleverde F 16’s op onze vrouwen en kinderen schieten. In de trein terug hoorde ik van de aanslag op het World Trade Center. Het liet me koud. Ik kan goed begrijpen dat mensen als Bin Laden opstaan. Dat wil niet zeggen dat ik Bin Laden steun. Hij heeft veel schade toegebracht aan de Palestijnse zaak en de VS een excuus gegeven om oorlog tegen Irak te beginnen.

Tot 3 jaar geleden heb ik me in Nederland goed gevoeld. Ik dacht: “Nederland is een van de beste plekjes in Europa om te wonen voor buitenlanders.” Toen kwam 11 september en de opkomst van Pim Fortuyn en zijn wereldbeeld: Waarom mag je niet op elkaar schelden? Dat heeft veel schade toegebracht aan de verhouding tussen allochtonen en autochtonen. De mensen durven nu meer hun vooroordelen te uiten. De tolerantie t.o.v. minderheden bleek maar schijn. Nu is Nederland een van de slechtste plekken om te wonen, Slechter nog dan België of Frankrijk, waar ik veel kom. Het klimaat (dat merk je vooral aan de media) is verslechterd. Het leek de laatste tijd weer wat te verbeteren. Maar de steun van Nederland aan de oorlog in Irak is weer niet bevorderlijk.

Wat voor effect heeft de oorlog op de Palestijnse zaak?

De oplossing voor Sharon en de zijnen is: alle sterke landen in het Midden-Oosten elimineren. Dan kunnen de Palestijnen op de steun van niemand meer rekenen en moeten ze elke oplossing slikken. Onze leiders zullen veel moeten inleveren en de bevolking zal dat niet slikken zodat de gewelddadigheden door zullen gaan.

Ook na de val van Saddam zal deze oorlog nog heel lang duren met bloedige gevolgen. De VS controleert dan de olie ook al zullen ze als façade marionetten installeren. Maar ze kennen het Irakese volk niet. Die staan er om bekend dat ze zeer eigenzinnig zijn en naar niemand willen luisteren. En ze zijn bikkelhard. Rond 1700 was er al een leider, Ben Joesoef, die bij zijn aantreden constateerde: "de kopjes komen boven de grond". Op de eerste dag van zijn bewind liet hij al 1000 mensen onthoofden en de tweede dag nog eens 100. Saddam staat in een lange traditie. De Amerikanen zullen met hun methodes moeite krijgen met het Irakese volk.

Wat is uw hoop voor de toekomst van uw land?
Uiteindelijk hoop ik op 1 staat. De huidige verdeling is niet levensvatbaar: de Palestijnse staat kan het alleen niet redden wat betreft het te klei-

F-16 aanval op het politiebureau

ne oppervlak en de te beperkte economische mogelijkheden. Een eerlijker verdeling is door de Israëlische politiek niet meer mogelijk.

We moeten streven naar een federatie met gelijke rechten voor Joden en Palestijnen. De enige hoop is samen in vrede te leven. Wij kunnen elkaar niet meer loslaten.

Op het moment kan dat nog niet door te veel haat. We moeten dus wel beginnen met een onafhankelijk Palestina.

Wat vind je van het initiatief Groningen-Jabalya?
Het is heel belangrijk dat steden in Nederland voorzien in basisbehoeften van palestijnse steden tot de strijd voorbij is. Daarom vind ik Groningen-Jabalya erg belangrijk, ook omdat een gemeente een betere toegang tot de media heeft als wij, Palestijnen.

Bert Giskes.

Vervolg van voorpagina

Toen tegen zes uur in de ochtend de Israëli zich terug leken te trekken, en de mensen voorzichtig buiten gingen kijken wat er precies gebeurd was, bleken een aantal gebouwen waaronder een meubelwinkel in de brand te staan. De brandweer die lange tijd op afstand van de branden was gehouden begon de branden te blussen. Omwonenden hielpen met het in veiligheid brengen van meubels en huisraad. Vanaf een afstand van een halve kilometer schoot een Israëlische tank nog even een granaat in de menigte. Resultaat 8 doden, waaronder een brandweerman en 2 jongens van 14 jaar. Onder de vele gewonden ambulancepersoneel, brandweerlieden en 2 verslaggevers

van Reuters. Het ziekenhuis meldt later dat met denkt dat de gebruikte granaat een soort 'clustergranaat' is geweest, gevuld met schroot en bedoeld om zoveel mogelijk letsel toe aan te brengen. Een onbekend aantal mensen blijken te zijn gearresteerd en meegenomen.

De volgende dag ziet Jabalya er gehavend uit. De route die tanks door Jabalya hebben genomen laten een spoor van vernielingen zien. Een hele rij winkels waar de rolluiken met opzet van de gevels zijn gereden, overal schade van het granaatvuur, kogelgaten. Met ingehouden woede wordt de schade opgenomen. Wanneer komt er een eind aan deze hel?

De bulldozer reed door...

Als hij haar in een disco in Tel Aviv had ontmoet, had hij haar misschien geprobeerd te versieren. Maar ze zat hier in Rafah, Gaza, in de modder. Tegenover zijn bulldozer. Een knappe jonge vrouw, met een fel gekleurd windjack aan. En hij was gekleed in een militair uniform. Zijn opdracht was simpel: verniel dat huis van die terrorist. Ze zwaaide met haar armen. Acht andere vredesactivisten die vlakbij stonden, zwaaiden ook om de aandacht te trekken en riepen: stop, stop, stop. Een van de vredesactivisten had een luidspreker en schreeuwde zo hard hij kon: in Godsnaam stop. Maar de voet van de soldaat bleef het gaspedaal indrukken.

De schuif van de militaire bulldozer tilde haar op. Ze zat boven op een hoop zand en puin. Misschien was er een seconde oogcontact tussen de Israëli en de Amerikaanse studente. Hij moet haar in ieder geval gezien hebben. Maar hij reed door. De schuif duwde het zand, het puin en de vredesactiviste naar voren terwijl de bulldozer optrok. Als de soldaat op dat moment gestopt was, waren misschien alleen haar beide benen gebroken. Maar hij reed door en verbrijzelde haar rug, verpletterde haar benen, verwondde haar knappe gezicht. Hij reed door en toen zij was verdwenen onder het zand en het puin zette hij de bulldozer in de achteruit en reed nogmaals over haar heen. Alsof hij er zeker van wilde zijn dat dit obstakel in de strijd tegen het terrorisme daadwerkelijk het zwijgen op was gelegd.

Rachel Corrie was 23 jaar toen zij, op 16 maart, werd vermoord door het Israëliëse leger. Vermoord. Want hoe moet je het anders noemen? Rachel Corrie, een studente uit Olympia in de staat Washington, was lid van de "International Solidarity Movement". Deze beweging, voornamelijk bestaande uit Britse en Amerikaanse vredesactivisten, probeert met geweldloze acties de Palestijnen te ondersteunen. De groep verzet zich met name tegen het vernielen van Palestijnse huizen door het Israëliëse leger.

Op dezelfde dag van Rachels' dood werd, in een ander deel van Rafah, een Palestijnse jongen 'per ongeluk' doodgeschoten door een Israëliëse tank. Het is zo gewoon geworden in Gaza dat een dode hier, of een dode daar, niet meer het nieuws haalt.

Joseph Smith, een vriend van Rachel en net als zij lid van de International Solidarity Movement, schreef in een e-mail dat een Palestijn na Rachels' dood tegen hem zei: 'Je bent één van ons geworden. Je was een buitenlander, maar je begrijpt nu echt wat het betekent om Palestijn te zijn.'

Rachel Corrie geloofde in geweldloze actie. Ze was diep onder de indruk van het dagelijkse geweld in Gaza. Enkele weken voor haar dood schreef ze haar ouders. 'Ik ben nu twee weken en een uur in Palestina en ik kan nog steeds geen woorden vinden voor wat ik zie. Het is moeilijk voor mij om te beschrijven wat hier aan de hand is. Hebben hier ooit kinderen bestaan, die niet gewond waren aan kogelgaten in hun huizen en aan de uitkijktorens van een bezettingsleger dat hen voortdurend in de gaten houdt?'

'Ik vermoed, hoewel ik er niet helemaal zeker van ben, dat zelfs de kleinste kinderen hier weten dat het leven er niet overal zo uit ziet. Twee dagen voor ik hier aankwam werd een achtjarig jongetje gedood door een Israëliëse tank. Veel kinderen hebben me verteld hoe hij heet: Ali. Of ze wijzen op zijn foto, op posters die aan de muren zijn geplakt. De kinderen zijn er ook dol op mij Arabisch te leren. Ze vragen me dan kaif Sharon, kaif Bush? En ze lachen als ik antwoord Bush majnoon, Sharon majnoon (hoe gaat het met Sharon, hoe gaat het met Bush? Bush is gek, Sharon is gek).

Daags na Rachels' dood werd er een leus geschilderd op een muur in Rafah: 'Rachel Corrie, een Amerikaanse met Palestijns bloed'.

Jan Keulen

- Ik wil op de hoogte blijven van het Jabalya-project.
- Ik wil als vrijwilliger actief worden.

Naam:

Adres:

Woonplaats:

Telefoon:

Email:

**Opsturen aan St. Groningen-Jabalya,
Coehoornsingel 87 9711 BR Groningen**

Colofon

Redactie Bert Giskes en
Pieter van Niekerken.

Verder werkten mee: Dick Smit, Jan Keulen
Ontwerp en lay-out: Harm van der Veen

De stichting is telefonisch te bereiken:

Bert Giskes (van het Centrum voor internationale samenwerking COS)
Tel 5421370 / 3132076

Dick Smit (gemeenteraadslid GroenLinks)
Tel 3185077 / 3677764

Postadres:
Coehoornsingel 87, 9711 BR Groningen

Email: jabalya@hotmail.com